

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: O. K., nar. X, státní příslušnost X
bytem X

zast. advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2020, č. j. CPR-45726-2/ČJ-2019-930310-V230,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zčásti změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 14. 11. 2019, č.j. KRPZ-109355-22/ČJ-2019-140026-SV tak, že část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky“ se mění a nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování“ Část výroku ve znění „Současné se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba vycestování z území České republiky do 10 (deseti) dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ se mění a nově zní „Současné se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 10 (deseti) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbylé části se pak napadené rozhodnutí potvrzuje. Rozhodnutím správního orgánu bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Doba, po kterou nelze umožnit vstup žalobci na území členských států EU byla stanovena na 6 měsíců s tím, že počátek doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, dle § 120 a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že správní orgány porušily § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a rovněž si neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí dle § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány ani nepostupovaly dle § 2 odst. 1 správního řádu v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a stejně tak i § 2 odst. 3 správního řádu, kdy nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce a přijaté řešení není ani v souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce své námitky konkretizoval tak, že v místě pobytové kontroly vykonával práci z vůle svého zaměstnavatele, společnosti X s.r.o., se sídlem X, pro niž měl v době pobytové kontroly vydáno pracovní povolení. Nejednalo se proto o výkon nelegální práce.
4. Žalobce rovněž absolutně nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Na Ukrajině totiž v současnosti

probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Žalobce je přesvědčen, že tento ozbrojený vnitrostátní konflikt v současnosti nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Z informací OAMP jednoznačně plyne, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, neboť incidenty se i nadále soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny, včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to na celém území Ukrajiny.

5. Dle názoru žalobce tedy nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí dle § 119 odst. 1 písm. c), bod 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pro uložení správního vyhoštění ani pro stanovení doby vycestování 10 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119 a odst. 2 ve spojení s § 174 a zákona o pobytu cizinců. Délka uložení správního vyhoštění pak byla stanovena v zákonném rozpětí. Dle názoru žalovaného nebylo možné od správního vyhoštění upustit a rozhodnutí je přiměřené okolnostem. Navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpis nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Dne 25. 9. 2019 byla správního orgánem I. stupně a Státním úřadem inspekce práce, oblastním inspektorátem práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj provedena pobytová kontrola ve firmě X, s.r.o., se sídlem Koryčany 156 (dále jen „X“), přičemž při pracovní činnosti byl kontrolován žalobce. Žalobce předložil cestovní pas Ukrajiny č. FN970724, ve kterém měl vyznačeno jednotné schengenské vízum ČR za účelem zaměstnání č. X platné od 27. 8. 2019 do 21. 11. 2019 s délkou pobytu 87 dnů. Žalobce vstoupil na území Polska dne 30. 8. 2019. Žalobce předložil pracovní smlouvu, kterou uzavřel s firmou X s.r.o. se sídlem Nádražní 1750/9, Mělník (dále jen „X“) na dobu od 25. 8. 2019 do 21. 11. 2019, s místem výkonu zaměstnání k.ú. X, X, X, X, druh práce pomocný dělník v rostlinné výrobě. Rovněž předložil povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce České republiky, Krajskou pobočkou v Příbrami, č.j. MEA-1486/2019-za, vydané k zaměstnavateli X, druh vykonávané práce pomocný dělník v rostlinné výrobě, místo výkonu práce k.ú. X, X, X, X, na dobu od 25. 8. 2019 do 21. 11. 2019. Firma X uzavřela s firmou X Rámcovou smlouvu o dílo, přičemž předmětem smlouvy bylo provedení díla spočívajícího v povrchových úpravách věcí specifikovaných v dílčích objednávkách. Žalobce byl ve firmě X zapojen do výrobního programu, kdy jeho úkolem byly práce spojené se zpracováním dřeva, dřevěných polotovarů, dýhování, lakování až po finální balení hotových výrobků. Součástí správního spisu je i přehled záznamů docházky žalobce do firmy X za měsíc září 2019. Žalobce pak v rámci výsledku uvedl, že práci mu zajistil P. M. Dokumenty mu poslal na Ukrajinu a žalobce si následně vyřídil vízum. S M se dohodl, že ho bude čekat v Brně. Do práce ve společnosti X nastoupil dne 2. 9. 2019. Vykonával zde různé práce související s výrobou dveří, přičemž se jednalo i pomocné práce. Pracovní doba je od pondělí do pátku od 6 do 18 hod. P. M žalobci práci ve firmě X zadával a dával mu i peníze. Pro firmu X nikdy nepracoval. V ČR ani EU nemá žádné rodinné příslušníky. V ČR nemá žádné závazky, vazby ekonomické nebo společenské ani se zde neléčí se žádnou nemocí. Na Ukrajině mu v případě návratu nic nehrozí, může se klidně na Ukrajinu vrátit. Na výslovnou otázku správního orgánu rovněž uvedl, že mu nehrozí přímá účast na vojenském konfliktu, který aktuálně probíhá na východě Ukrajiny.
10. Soud k věci dále uvádí, že podle závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat.
11. Soud k věci dále uvádí, že se nejprve zabýval námitkou nesprávného právního posouzení otázky naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze vyhostit cizince až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobci bylo rozhodnutím

Úřadu práce České republiky- krajskou pobočkou v Příbrami ze dne 8. 8. 2019, č.j. MEA-1486/2019-Za vydáno povolení k zaměstnání pro druh práce „Pomocní pracovníci v rostlinné výrobě“, kód 92110 přílohy sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO“), s místem výkonu práce k.ú. C., D., Ch., S. na dobu od 25. 8. 2019 do 21. 11. 2019. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 5 Azs 132/2014 podrobně vysvětlil důvody pro vydávání povolení k zaměstnání cizince s přesně vymezením místem výkonu práce, druhem práce a také dobou, na kterou se vydává. Účelem posuzované úpravy je zejména zajištění primárního uspokojení potřeb zaměstnání pro občany ČR. Zaměstnávání cizinců je možné pouze tehdy, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Vždy se posuzuje konkrétní situace, a to jak z hlediska určitého místa, tak z hlediska místních poměrů, druhu pracovních pozic a časového období. Vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti nejen v ČR, ale i ve všech členských státech EU, je přístup k zaměstnávání cizinců obecně poměrně restriktivní. Proto jsou povolení k zaměstnání vydávána jen pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k přesně vymezenému místu výkonu práce, druhu práce, a to i na určitý čas. Na každé volné pracovní místo je tak vydáváno samostatné povolení k zaměstnání a nepostačuje, že cizinec už jiné povolení má. Výkon jiného druhu práce cizincem, než který je v povolení zaměstnání uveden, je proto nutné považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání.

12. Žalobce byl držitelem povolení k zaměstnání pro druh práce „Pomocní pracovníci v rostlinné výrobě“ s kódem X dle Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO pomocní pracovníci v rostlinné výrobě vykonávají jednoduché a rutinní práce v hospodářství při produkci plodin, např. ovoce, ořechů, obilí a zeleniny. Během kontroly však žalobce vykonával různé pomocné práce související s výrobou dveří ve firmě X. Je tedy zřejmé, že se nejednalo o práce v oblasti hospodářství při produkci plodin, jež bylo uvedeno jako druh práce v žalobcově povolení k zaměstnání. Žalobce tedy jako cizinec jednoznačně vykonával jiný druh práce, než na kterou mu bylo vydáno povolení, a tudíž ji vykonával v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Byla tedy naplněna skutková podstata obsažená v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců byla, a to s ohledem na prokázaný výkon zaměstnání bez povolení k danému druhu zaměstnání, jež žalobce vykonával ve společnosti X.
13. Soud se dále zabýval i otázkou, že žalobce vykonával zaměstnání na jiném místě, než jaké měl uvedené v platném povolení k zaměstnání z pohledu toho, zda by se mohlo jednat o pracovní cestu. Úvodem je vhodné připomenout, že i přes absenci zvláštní úpravy v zákoně o pobytu cizinců, je i cizince možné vyslat na pracovní cestu. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. 1 As 67/2013. Opačný výklad by byl v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod i záměrem zákonodárce promítnutého do § 93 zákona o zaměstnanosti. Dle § 42 odst. 1 zákoníku práce platí, že *[p]racovní cestou se rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.*

14. V rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 48/2013, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že cizinec může být vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, takové vyslání ale musí svým obsahem skutečně odpovídat pracovní cestě. Jinými slovy prostřednictvím pracovní cesty nelze zastírat faktický výkon práce cizince na jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezují, zákoník práce pouze stanoví, že jde o „dobu nezbytné potřeby“. Při posuzování obsahového naplnění pracovní cesty cizince bude vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech takového vyslání. Vysílat cizince na pracovní cestu v žádném případě nelze dlouhodobě či pravidelně a zneužívat tak pracovní cestu k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat bude předpokládat častý pobyt cizince na více místech, nelze povolení pro více míst výkonu práce obcházet prostřednictvím opakovaného vysílání cizince na pracovní cesty. Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání. Zaměstnavatel nemůže prostřednictvím pracovní cesty vyslat cizince vykonávat druh práce, na který nemá platné pracovní povolení, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Kromě toho nebyla naplněna ani základní podmínka pracovní cesty – její krátkodobost. Žalobce naopak od počátku pracoval ve společnosti X, ani nezmiňoval, že by se mělo jednat o jeho vyslání na pracovní cestu. Spis rovněž neobsahuje příkaz k pracovní cestě. Soud proto ani nedospěl k závěru, že by se jednalo o vyslání na pracovní cestu.
15. Výjimku z pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nicméně žádnou takovou skutečnost i vzhledem k relativně krátkému pobytu žalobce na území ČR soud neshledal. V rámci správního řízení neuvedl, že by na území ČR nebo Evropské unie měl nějakou osobu, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života, ani zde nežije žádná osoba, jež by byla odkázána na jeho péči, případně, vůči níž by měl vyživovací povinnost. K ČR nebo jinému státu Evropské unie nemá ani žádné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Žalobce ani nepřiměřený zásah do práva na rodinný a soukromý život netvrdil. Jak již soud uvedl výše, tak „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 - 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 - 22). Obdobně též

Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 – 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 – 45). Rovněž je třeba připomenout, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí, správnímu orgánu tedy nenáleží diskreční oprávnění.

16. V rozhodnutí o správním vyhoštění tedy správní orgán podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví dvě lhůty (doby): jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován. Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po niž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie. Doba zákazu vstupu se stanoví i s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návratové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit pět let. Pětiletá doba zákazu vstupu by mohla být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Doba zákazu vstupu tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření. Soud dále uvádí, že žalobce byl poškozen za jednání uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců s možností zákazu vstupu až na dobu 3 let. Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj.

„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38; příst. na www.nssoud.cz). Doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla v zákoně stanovena podle závažnosti jednání cizince. Tam, kde je to vhodné, je připuštěna úvaha omezená požadavkem přiměřenosti důvodu pro správní vyhoštění a důsledků tohoto vyhoštění. Např. je nutno brát do úvahy skutečnost, že cizinec vede skutečný rodinný život na území a se státem, jehož je státním příslušníkem, jej ve skutečnosti nic nespojuje. Respektování rodinného života přitom musí někdy převážet nad požadavkem ochrany veřejného pořádku. V posuzovaném případě tomu tam nebylo, neboť žalobce takovou skutečností netvrdil a ani netvrdí. Správní orgán dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, stanovil tedy v nižší sazbě rozpětí, přičemž maximální sazba činila 3 let. Je nutno k tomu i uvést, že je nutno zvážit i ochranu soukromého a rodinného života cizince, která je dotčena uložením správního vyhoštění. Jak je uvedeno výše, tak žádný základní zásah do těchto práv žalobce nenastal. S ohledem na vše výše uvedené soud neshledal nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.

17. Žalobce v žalobě argumentoval, že nesouhlasí s tím, že nesouhlasí se závěrem o jeho možnosti vycestovat na Ukrajinu. K tomu soud uvádí, že Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). Přitom „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). Žalobce má místo bydliště v Čerkaské oblasti, která není místem konfliktu. Žalobce navíc sám uvedl, že na Ukrajině mu v případě návratu nic nehrozí, může se klidně na Ukrajinu vrátit. Na výslovnou otázku správního orgánu rovněž uvedl, že mu nehrozí přímá účast na vojenském konfliktu, který aktuálně probíhá na východě Ukrajiny. Soud tedy neshledal, že by u něj byly dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o správním vyhoštění.

V. Náklady řízení

18. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. září 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.